

Boston desèrtic

Dc, 24/04/2013 per Josep Maria Car...

[Minoria creativa](#)

Els avatars de la vida em van portar a viure en directe la desèrtica ciutat de Boston, a l'espera de la detenció del petit dels germans txetxens que, presumptament, van col·locar les dues bombes a la marató de Boston. Vaig arribar-hi el dia abans, just quan l'FBI, en roda de premsa multitudinària, mostrava la fotografia dels dos nois que, gràcies als milers de fotografies i vídeos enviats pels ciutadans, eren considerats els autors de l'atemptat. En aquell moment no els havien identificat i demanaven l'ajut de tothom per trobar-los. Amb el suport de les televisions, la premsa i les xarxes socials, començava una àmplia mobilització.

Boston, una de les ciutats més pròsperes i segures dels Estats Units, continuava en aquell moment en estat de xoc. Les dues bombes a la marató, amb tres morts i cent seixanta ferits, havien colpejat, de manera cega i irracional, la tranquil·la i raonable vida de la ciutat bressol americana. Pels americans, Boston és vista com la seva ciutat fundacional, miratge del seu somni, referència del seu projecte de prosperitat, integració i civilitat. Malgrat la consternació, estudiants de l'Emerson College començaven una campanya amb un missatge clar: Boston Strong. Boston no podia doblegar-se, renunciar a la seva manera de viure davant l'amenaça terrorista.

Després de la roda de premsa, començava la recerca dels dos nois. Els cartells electrònics de publicitat de les gran avingudes bostonianes mostraven les seves cares, tots els mitjans feien el mateix. A primera hora del matí del dia següent, l'alcalde de la ciutat demanava tothom que es quedés a casa, demanava que la gent no anés a la feina, que els nens no anessin a escola; havien identificat els dos nois: un havia mort, l'altre s'havia escapat. Probablement el tenien envoltat a Watertown, un barri de la perifèria, en una zona molt concreta, però podia haver sortit del perímetre. Era molt perillós, un policia del MIT havia mort, tothom estava amenaçat. La consigna era clara: quedeu-vos a casa, allunyeu-vos de les finestres, eviteu obrir la porta de casa a desconeguts. A les 8 del matí, els ciutadans obedients havien convertit Boston en una ciutat desèrtica, amb cotxes de les múltiples policies movent-se arreu. El transport públic, així com l'aeroport i les estacions de tren i autobús, havien tancat. Boston s'havia locked down, shut down. La ciutat immobilitzada restava a l'espera de la recerca i captura del segon noi, el més jove, de dinou anys.

Començaven, però, a arribar les primeres informacions: eren dos nois, fills d'emigrants txetxens, que portaven molts anys als Estats Units. Un d'ells, fins i tot, havia gaudit d'una beca prestigiosa. Els seus pares vivien en una república oblidada de la Federació Russa. L'oncle, resident a Boston, sota pressió mediàtica, apareixia fent declaracions indignades contra els nebots. A Watertown, la recerca s'intensificava. A darrera hora de la tarda, trobarien el jove amagat dintre d'un iot, a prop d'una casa. Tot era retransmès per la televisió. A última hora de la nit, alguns ciutadans sortien de les seves llars per mostrar la seva alegria davant la detenció. Cridaven emocionats: USA!, USA! davant de les forces de seguretat. S'acabava, sembla, un mal son.

Després de la commoció i de la detenció dels presumptes terroristes, l'atemptat de Boston impulsa novament dos debats ben vius a la societat americana: en primer

lloc, la identificació de l'Islam amb el terrorisme. Els nois txetxens semblen -encara no està clar- fascinats o transformats pel fonamentalisme islàmic i l'opinió -ara com ara- dels experts és que haurien atemptat precisament a causa de la seva devoció religiosa. Novament, i com sabem des de l'11 de setembre de 2001, l'Islam és vist abastament per molts ciutadans americans com una religió violenta, ressentida contra occident i, en especial, els Estats Units. Malgrat els mecanismes d'integració que funcionen raonablement bé a la societat americana, les persones que professen la religió musulmana són vistos, amb caràcter general, amb reticència i por. Així mateix, en segon lloc, el debat que ha revifat ha estat el del control de la immigració; en plena discussió sobre la legalització de milions d'immigrants llatinoamericans, el republicans més radicals han utilitzat l'atemptat per oposar-se a una certa flexibilització dels estrictes mecanismes ja existents.

Enllà d'aquests dos debats, queden molts aspectes oberts. La mateixa història d'aquests nois, que sembla extreta dels relats d'espionatge -amb totes les seves ombres- de John Le Carré. L'accés a armes de foc i a la fabricació de bombes torna a qüestionar la facilitat que els ciutadans dels Estats Units tenen per obtenir-les. Com limitar la vulnerabilitat i el risc de les nostres societats globals i sofisticades? Com podem augmentar la seguretat sense sacrificar les llibertats? Sobretot, no obstant, la pregunta principal que es fa tothom és sobre el model d'integració americana i els emigrants musulmans: podran incorporar-se plenament a "l'experiment americà"? És compatible un islam associat als valors americans? Una pregunta que cada vegada més s'està fent a Europa.

He viscut un Boston desèrtic a la caça d'un presumpte terrorista. Però, n'hi ha prou amb les forces de seguretat per evitar nous atemptats?